

Forunderligt at sige

Carl Nielsen

si - ge
re - de,
luk - ke

1. For - un - der - ligt at — si - ge og sært at tæn - ke
2. Selv spur - ven har sin — re - de, kan byg - ge der og
3. Nej kom, jeg vil op - luk - ke mit hjer - te, sjæl og

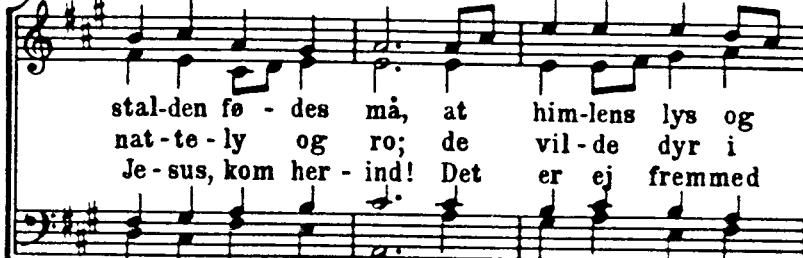
si - ge
re - de,
luk - ke

ri - ge
le - de
suk - ke:

på, at kon - gen i Guds — ri - ge i
bo; en sva - le ej tør — le - de om
sind, ja be - de, syn - ge, — suk - ke: Kom

ri - ge
le - de
suk - ke:

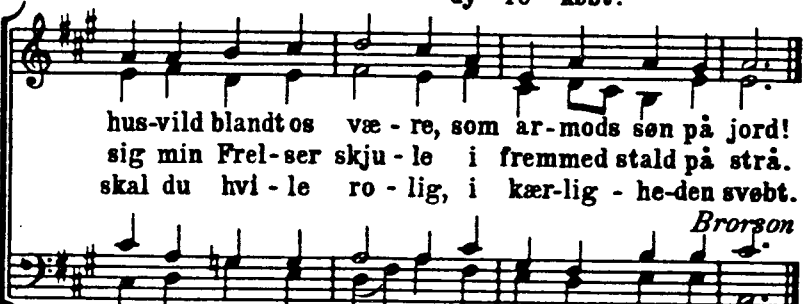
stal - den fø - des må, at him - lens lys og
nat - te - ly og ro; de vil - de dyr i
Je - sus, kom her - ind! Det er ej fremmed

Guds ord,
e - gen vrå;
dy - re købt!

æ - re, det le - ven - de Guds — ord, skal
hu - le har hver sin e - gen — vrå; skal
bo - lig, du har den dy - re — købt! Her

Guds ord,
e - gen vrå;
dy - re købt!

hus - vild blandt os væ - re, som ar - mods søn på jord!
sig min Frel - ser skju - le i fremmed stald på strå.
skal du hvi - le ro - lig, i kær - lig - he - den svebt.

Brorson